

Prológus

Ezen a helyen az örökös sötétség uralkodik. Nincs nap, nincs hajnal, csak az éjszaka állandó feketesége. Fény nem származik máshonnan, csak az ezerfelé ágazó villámokból, amelyek szeszélyesen cikáznak a haragos felhők között. A nyomukban vad dörgeések rázzák meg az égboltot, és sűrű, fagyos záporokat szabadítanak el.

A vihar közeleg, és nincs menekvés...

Revan szeme felpattant, a rémálmában átélt rettegés immáron a harmadik éjszakán verte fel álmából.

Csendesen, mozdulatlanul feküdt, a bensőjére összpontosított, és hogy megnyugtassa hevesen dübörgő szívét, a Jedi-törvények első sorát ismételte magában: „Nincsenek érzések, csak a lelki béke létezik...”

Lassan, fokozatosan nyugalom áradt szét benne, és elmosta az álmából származó, bénító félelmet. De tudta, hogy ezzel még nincs vége az ügynek. A vihar, amely kísértette őt, valahányszor lehunyta a szemét, több volt egyszerű rémálomnál. Az elméje legmélyebb zugaiból előtörő fergeteg jelentést hordozott. De akár-hogyan próbálkozott, nem tudott rájönni arra, hogy mit üzen neki a tudatalattija.

Mi ez a vihar? Figyelmeztetés? Egy rég elfeledett emlék? Látomás a jövőről? Netán mindhárom egyszerre?

Óvatosan gurult ki az ágyból, nehogy felébressze a feleségét, és kiment a fürdőszobába, hogy hideg vízzel megmossa az arcát. Amikor felegyenesedett és megpillantotta magát a tükörben, mozdulatlanná dermedve bámulta a képét.

Még most is, két évvel azután, hogy visszanyerte az eredeti személyiségét, nehezen békítette össze a tükörben látott arcot azal a férfival, aki ő volt, mielőtt a Jedi Tanács visszatérítette a világos oldalra.

Revan: a Jedi, a hős, az áruló, a hódító, a gonosztevő, a megmentő. Ő volt mindez, de ennél több is: eleven legenda, a mítosz és a folklór megtestesítője, örök híré történelmi személyiség. És mégis, a tükörből egy teljesen hétköznapi férfi nézett vissza rá, aki már a harmadik éjszakát töltötte ébren.

A fáradtság kezdte éreztetni a hatását. Az arca beesetté vált, megereszkedett bőre fakó fehérsége kihangsúlyozta a szeme alatt sötétlő karikákat. És ez a szem jócskán besüppedt az üregébe.

Mindkét kezével a mosdóra támaszkodva lehorgasztotta a fejét, és hosszan, halkán sóhajtott. Vállig érő haja előrehullott, és úgy takarta el az arcát, mint valami sötét függöny. Néhány másodperc elteltével teljesen felegyenesedett, és az ujjaival hátrageblyézte a haját a helyére.

Elhagyta a fürdőszobát, nesztelen léptekkel átvágott lakásának nappaliján. Az útját folytatva kiment az erkélyre, ahol megállt, és végighordozta tekintetét Coruscant végtelennek tűnő látképén.

A galaktikus fővárosban a forgalom sosem szűnt meg, és a száguldozó járművek folyamatos zúgása megnyugtató hatást gyakorolt rá. Amennyire csak tudott, kihajolt a korláton, ám a szeme képtelen volt áthatolni a sötétségen annyira, hogy meglássa a több száz emelettel lejjebb elterülő felszín részleteit.

– Nehogy ugorj! Semmi kedvem járdát takarítani!

Bastila hangjára hátrafordította a fejét.

Felesége az erkélyajtóban állt. Takaróját a testére csavarta, hogy óvja magát az éjszaka hidegétől. Hosszú, barna haja, amelyet általában hátrahúzza és egyetlen copfba kötve viselt, most szabadon lógott, az alvástól összekócolódva. Az arcát csak részben világították meg a város fényei, de látni lehetett, hogy a száját keserű mosolyra húzza. Tréfás szavai ellenére az arckifejezése aggodalomról árulkodott.

– Ne haragudj! – felelte Revan, azzal ellépett a korláttól, és megfordult. – Nem akartalak felébreszteni. Csak muszáj volt kiszélesíteni a fejemet.

– Talán beszélned kellene a Jedi Tanáccsal – vetette fel Bastila.
– Esetleg tudnak segíteni.

– Azt mondd, kérjek segítséget a Tanácstól? – visszhangozta Revan. – Alighanem túl sok koréliai bort ittál a vacsorához...

– Az adósaid – felelte Bastila. – Ha te nem vagy, Darth Malak megsemmisíti a Köztársaságot, és az utolsó szálig kiirtja a Jediket. Tartoznak neked. Neked köszönhetnek mindent, még a pusztító létezésüket is!

Revan nem válaszolt azonnal. Amit a felesége mondott, igaz volt: ő állította meg Darth Malakot, ő semmisítette meg a Csillagkohót. De ez a dolog nem volt ennyire egyszerű. Malak az ő tanítványa volt. A Tanács óhaja ellenére ők ketten a Külső Gyűrű kolóniáit fenyegető mandalori fosztogatók ellen vezették a Jedik és a Köztársaság katonáit... hogy aztán ne hősként, hanem hódítóként térjenek vissza.

Revan és Malak megpróbálta megdönteni a Köztársaságot. De Malak elárulta a mesterét, Revant pedig elfogták a Jedik. Akkorra már alig pislákolta benne az élet, a teste és a lelke szétzúzódott. A nagymesterek megmentették az életét, de egyben megfosztották az emlékeitől, és újjáépítették a személyiségét. Fegyvert csináltak belőle, amit aztán rászabadítottak Darth Malakra, valamint az ő híveire.

– A Jedik nem tartoznak nekem semmivel – suttogta Revan.
– Akármennyi jót cselekedtem is, nem ellensúlyozhatja a korábban elkövetett gonosztetteimet.

Bastila felemelte a kezét, és két ujját finoman rányomta a férje ajkára.

– Ne mondj ilyeneket! – felelte halkan. – Nem hibáztathatnak azért, ami történt. Ma már nem. Már nem vagy az, aki voltál. Az a Revan, akit én ismerek, egy hős. A világos oldal bajnoka. Malak engem átállított a sötét oldalra, de te visszatértél.

Revan óvatosan megmarkolta az ajkán nyugvó ujjakat, és finoman lehúzta a felesége kezét, majd kijelentette:

– Ahogyan te és a Tanács visszatérítettetek engem.

Bastila elfordította a fejét, és Revan rögtön megbánta a szavait. Tudott arról, hogy a felesége a mai napig szégyelli magát azért a szerepért, amit az ő elfogásában és az emlékezetének törlesztésében játszott.

– Amit tettünk, nem volt helyes – mondta halkán Bastila. – Akkoriban azt hittem, nincs más választásom, de ha újra meg kéne tennem...

– Nem! – vágott közbe határozottan Revan. – Nem akarnék megváltoztatni semmit. Ha nem történik meg mindaz, ami megtörtént, sosem találtam volna rád.

A felesége ismét felé fordult, s ő meglátta a nő szemében a fájdalmat és a keserűséget.

– Amit a Tanács tett, az nem volt helyes – állította makacsul Bastila. – Elrabolták tőled az emlékeidet. Megfosztottak a személyiségedtől!

– Az már visszatért – biztosította a feleségét Revan, mialatt magához húzta és átölelte. – Meg kéne szabadulnod a haragodtól.

Bastila nem küzdött az ölelés ellen, viszont először mereven állt. Aztán a feszültség lassan eltávozott a testéből, és a férje vállára eresztette a fejét.

– Nincsenek érzések, csak a lelki béke létezik – suttogta alig hallhatóan, ugyanazokat a szavakat idézve, amelyekben Revan keresett vigaszt alig néhány perccel korábban.

Egy darabig némán, mozdulatlanul álltak, egymás karjába bújva, mígnem Revan megérezte, hogy a felesége megremeg.

– Hideg van idekint – mondta –, menjünk be!

Húsz perccel később Bastila mélyen aludt, de Revan teljesen éberén feküdt, a sötét mennyezetet bámulva.

Azon gondolkodott, amit Bastila az imént mondott, nevezetesen, hogy a nagymesterek megfosztották őt a személyiségétől. Azal párhuzamosan, ahogy az elméje gyógyult, számos emléke visszatért, a személyiségével együtt. De jól tudta, hogy tekintélyes darabok hiányoznak még, s talán mindörökre eltűntek.

Jediként tisztában volt azzal, hogy meg kell szabadulnia a haragjától és a gyűlöletétől, de ez nem jelentette azt, hogy nem töprenghet azon, amit elveszített.

Valami történt vele és Malakkal odakint, a Külső Gyűrűben. Elmentek, hogy legyőzzék a mandaloriakat, de a sötét oldal híveiként tértek vissza. A hivatalos magyarázat szerint a Csillagkohó ősi hatalma rontotta meg őket, de ő gyanította, hogy másról van szó. És tudta, hogy ennek a valaminek köze van a mostani rémálmaihoz.

Egy mennydörgéssel és villámlással teli, örökös sötétségbe burkolózó világ...

Malak és ő találtak valamit. Nem emlékezett rá, hogy mit, sem arra, hogy hol, de egy mély, ösztönös szinten félt tőle. Valamiért biztosan érezte, hogy akármilyen szörnyű titokra bukkantak, az sokkal nagyobb veszélyt jelent, mint a mandaloriak és a Csillagkohó. És azt is biztosra vette, hogy még most is odakint van valahol.

A vihar közeleg, és nincs menekvés...

Első fejezet

Mialatt kiszállt a kompból, Scourge Nagyúr a fejére húzta köpenyének csuklyáját, hogy óvja arcát a szélről és záportól. Itt, a Dromund Kaason a viharok gyakorlatilag egymást érték. Sötét felhők takarták el a napot örökkön-örökké, értelmetlenné változtatva a nappal és az éjszaka kifejezéseket. Természetes világosság nem származott máshonnan, csak az égen átívelő, gyakori villámokból, viszont az űrkikötő és a közeli Kaas City lámpái elég fényt szolgáltatnak ahhoz, hogy a Nagyúr lássa, hová lép.

Az erős elektromos viharok voltak a fizikai megnyilvánulásai a sötét oldal energiáinak, amelyek áthatották az egész bolygót. Ezek vonzották ide a Sitheket ezer esztendővel ezelőtt, amikor a pusztá fennmaradásuk is kétségesnek tűnt.

A Nagy Hipertéri Háborúban elszenvedett, megsemmisítő vereség után a Császár, aki valamivel korábban emelkedett fel a megmaradt Sithek megtépzott soraiból, elvezette megfogyatkozott híveit ide, a galaxis mindentől távol eső zugába. A köztársasági seregek és a bosszúszomjas Jedik elől menekülve végül a köztársaságiak által feltérképezett űr határain túl, az ősi szülőbolygójukon telepedtek le.

Itt, biztonságosan elrejtőzve az ellenségeik elől, a Sithek elkezdtek újjáépíteni a Birodalmukat. A Császár irányította őket, a halhatatlan és szörnyű hatalmú megmentő, aki ezer éve uralkodott felettük. Az ő bölcs vezérletével felhagytak a barbár ősök élvhajász életstílusával, és megteremtettek egy majdnem tökéletes társadalmat, amelyben a birodalmi katonaság működtette és ellenőrizte a mindennapi élet gyakorlatilag valamennyi moz-

zanatát. Gazdálkodók, gépészek, tanárok, szakácsok és takarítók – mindannyian részei lettek egy gigászi katonai gépezetnek, amelynek valamennyi apró alkatrészét alaposan kiképezték, hogy a lehető legnagyobb fegyelmezettséggel és hatékonysággal végezze a feladatait. Ennek eredményeként a Sithek egyik világot a másik után hódították meg a galaxis felfedezetlen régióiban, mígnem a hatalmuk és befolyásuk utolérte, majd túlszárnyalta azt, amit a múltban élveztek.

Újabb villám lobbant az égen, egy pillanatra megvilágítva a Kaas City fölé magasodó fellegvárat. A rabszolgák és odaadó hívek által emelt építmény egyszerre szolgált palotaként, bevehetetlen erődként, valamint találkozóhelyként, ahol az uralkodó összeülhetett a Sötét Tanácsot alkotó tizenkét válogatott Sith Nagyúrral és Úrnővel.

Egy évtizeddel korábban, amikor Scourge első ízben, még ifjú tanítványként megérkezett a Dromund Kaasra, megesküdtött, hogy egy szép napon sétál egyet a citadella fényűző, zárt termeiben. És mégis, noha éveket töltött a város határában működő Akadémián, sosem részesült ebben a kiváltságban. A legjobb tanítványok közé tartozott, az előjárói hamar felfigyeltek rá, mert mélyen áthatotta az Erő, és mert valósággal égett a tudásvágytól. Ám tanítványok nem nyertek bebocsátást a fellegvárba, annak titkait azoknak tartogatták, akik közvetlenül a Császárt és a Sötét Tanácsot szolgálták.

A sötét energiák hihetetlen erővel áradtak az építményből. Scourge az Akadémián töltött évei alatt mindvégig érzékelte a heves, sistergő erőket. Merített belőlük, majd a tudatával és a lelkeivel egyaránt összpontosítva átcsatornáztatta őket a testén, hogy életben maradjon a kegyetlen felkészülés alatt.

És most, majdnem kétévnyi távollét után visszatért a Dromund Kaasra. A leszállópályán állva ismét megérezte a sötét oldalt a csontjaiban, azt a bizsergető izzást, amely bőségesen kárpótolta a szél és az eső miatti kellemetlenségekért. De most már nem egyszerű tanítványként érkezett ide, a Birodalom központjába, hanem teljes jogú Sith Nagyúrként.

Mindig is tudta, hogy egyszer eljön ez a nap. Annak idején remélte, hogy az Akadémia elvégzése után a Dromund Kaason fog állomásozni. Ezzel szemben elküldték a Birodalom határvédére, hogy segítsen eltaposni néhány kisebb lázadást az újonnan meghódított bolygókon. Gyanította, hogy a felettesei valamilyen fajta büntetésnek szánták ezt a megbízatást. Valószínűleg az egyik instruktora, aki irigyelte az ő képességeit, azt javasolta, hogy helyezték a lehető legmesszebbre a Birodalom hatalmi központjától, hogy minél lassabban fejlődjön, és haladjon felfelé a ranglétrán.

A rosszakarói balszerencséjére Scourge nem igazolta az elméletet. Noha számúzták a Birodalom külső határainak civilizálatlan szektoraiba, sikerült jelentős hírnevet szereznie. A harci jártassága révén, és mert könnyörtelenül hajszoalta a lázadók vezetőit, felhívta magára néhány kiváló katonai vezér figyelmét. Most pedig, két évvel azután, hogy elhagyta az Akadémiát, újonnan felkent Sith Nagyúrként tért vissza a Dromund Kaasra. Ami ennél is fontosabb, Darth Nyriss hívta ide személyesen, a Sötét Tanács legrégebbi tagjainak egyike.

– Scourge Nagyúr! – kiáltotta egy futva közeledő alak. – Sechel vagyok! Üdvözlöm a Dromund Kaason! Örülök, hogy megérkezett!

– Hogy visszatért... – javította ki mogorván Scourge a férfit, aki időközben fél térdre ereszkedett előtte, és tisztelete jeléül fejet hajtott. – Nem most járok itt először.

Hozzá hasonlóan Sechel is viselte a csuklyáját, hogy védekezzen az eső ellen, de mialatt közeledett, Scourge meglátta a fickó vörös bőrét, illetve az álláról lecsüngő nyúlványokat. A beszédes jelekből tudta, hogy az idegen hozzá hasonlóan tiszta vérű Sith, de vele ellentétben alacsony, vézna nyomorult volt. A tudatát kiterjesztve érzékelte, hogy éppen csak pislákol benne az Erő, és a felismerés nyomán undorodva fintorgott.

A Birodalom lakosságának zömét alkotó emberektől eltérően a Sith-fajok, ha különböző mértékben is, de érzékelték az Erőt. Ez különböztette meg őket, ezért váltak a rendszer elitjévé, ez

emelte ki őket a társadalom alsó rétegeiből. És ez volt az az örökség, amit elszántan védelmeztek.

Egy tiszta vérű személy, akit nem fűztek kapcsolatok az Erőhöz, maga volt a förtelem. A szokások szerint egy efféle teremtmény nem érdemelte meg az életet. Az Akadémián töltött évek alatt Scourge Nagyúr találkozott néhány Sithtel, akiket feltűnően csekély mértékben hatott át az Erő. Különleges képességek híján magas rangú családjaik befolyására támaszkodva szereztek maguknak állást az Akadémián, mint alacsonyabb szintű szárnysegédek vagy hivatalnokok, vagyis olyan helyeken szolgáltak, ahol a fogyatékoságuk kevésbé tűnt fel. Ezeket az alakokat csakis a tiszta vérű származásuk mentette meg az alsó kasztoktól, és Scourge szemében alig voltak jobbak a rabszolgáknál, bár azt el kellett ismernie, hogy a tehetségesebbek néha hasznosnak bizonyultak.

De még sosem találkozott a saját fajtájából olyannal, akit olyan gyenge szálak fűztek az Erőhöz, mint azt a férfit, aki most a lába előtt térdelt. Nyugtalanítónak találta a tényt, hogy Darth Nyriss egy ilyen hitvány senkit küldött elé. Sokkal látványosabb, sokkal lenyűgözőbb fogadtatásra számított.

– Kelj fel! – mordult fel, meg sem próbálva leplezni a megvetését.

Sechel gyorsan felugrott, és hadarva közölte:

– Darth Nyriss üdvözetét küldi, és elnézésedet kéri, amiért nem jött ide, hogy személyesen fogadjon! A közelmúltban több merényletet kíséreltek meg ellene, és csak a legkritkább esetben hagyja el a palotáját.

– Tudatában vagyok az Úrnőd helyzetének – felelte Scourge.

– Ig... igen, Nagyuram... – dadogta Sechel. – Hát persze... Ezért vagy itt. Elnézésedet kérem az ostobaságomért...

Egy éles mennydörgés majdnem elnyomta a mentegetőző szavakat. A dörrenés arról árulkodott, hogy a vihar tovább erősödik. Az eső sűrű, szélhordta függönyök formájában zuhogott.

– Mire utasított az Úrnőd? – kérdezte Scourge. – Hogy hagyj itt ácsorogni, ebben a felhőszakadásban, amíg megfulladok?

– Bo... bocsáss meg, Nagyuram! Kérlek, jöjj velem! Egy sikló vár, hogy elrepítsen az Úrnóm otthonába.

Az úrkikötő tőszomszédságában kisebbfajta légikikötő működött, ahová folyamatosan érkeztek a légitaxik, hogy néhány másodperccel később máris útnak induljanak. A köznép utazott így a városba, azok, akik nem engedhették meg maguknak, hogy saját járművet vásároljanak. A forgalmas úrkikötőkre jellemző módon a leszállópályát sűrű tömeg vette körül. A most érkezettek gyorsan beálltak valamelyik sorba, hogy szabad légitaxira várjanak. Mindenki azzal a fegyelmezettséggel mozgott és viselkedett, ami a birodalmi társadalom egyik legfőbb ismertetőjegyének számított.

Scourge-nek természetesen nem kellett sorba állnia. Mialatt a tömegből néhányan éles pillantásokat vetettek a középük furakodó Sechelre, a várakozók – amint megpillantották a mögötte lépdelő magas, széles vállú alakot – azonnal utat nyitottak neki. Noha Scourge fejét továbbra is csuklya fedte, fekete köpenye, tüskés páncélja, valamint a derékszíján hordott kardmarkolat messziről hirdette róla, hogy Sith Nagyúr.

A sokaságot alkotó egyének különféleképpen reagáltak a jelenlétére. A rabszolgák és az uraik dolgában járó szolgák igen bölcsen a kövezetre szegezték a tekintetüket, és gondosan kerülték a szemkontaktust. A sorkatonák – hétköznapi személyek, akiket törvényekkel kényszerítettek katonai szolgálatra – feszes vigyázba vágták magukat, mintha szemlére számítottak volna.

A leigázottak – ebbe a kasztba tartoztak a kereskedők, üzletkötők és a különféle méltóságok, akik olyan bolygókról jöttek, amelyek még nem nyerték el a teljes jogú birodalmi státust – félelemmel vegyes csodálkozással meredtek Scourge-re, és gyorsan félreléptek az útjából. Közülük többen is fejet hajtottak, hogy kifejezésre juttassák tiszteletüket. A szülőbolygójukon lehettek ugyan gazdagok és hatalmasok, de tudatában voltak annak, hogy itt, a Dromund Kaason rang tekintetében éppen csak felülmúlták a szolgákat és a rabszolgákat.

Mindössze ketten viselkedtek másképp, egy emberpár: egy férfi és egy nő. Scourge felfigyelt rájuk. A leszállópályához vezető

lépcső aljában álltak, és konokul, már-már tüntetően a helyükön maradtak.

Mindketten drága ruházatot viseltek, vörös nadrágot és ugyanolyan színű, fehérrel szegett ujjast, valamint könnyű páncélzatot. A férfi vállán jókora rohamkarabély lógott, a nő egy-egy sugárvetőt hordozott a derékszíjáról kétoldalt lógó tokokban.

Első pillantásra látszott rajtuk, hogy nem katonák, és az öltözetükön nem díszelgett sem a hivatásukat hirdető jelvény, sem pedig rangjelzés.

Az alávetettek kasztjába tartozó zsoldosok nem számítottak ritkaságnak a Dromund Kaason. Eljöttek ide, hogy felajánlják szolgálataikat annak, aki a legjobban megfizette őket. Mások azért jöttek, hogy bebizonyítsák rátermettségüket abban a reményben, hogy megkapják a ritkán osztogatott, teljes polgárjogot. Ám a zsoldosok rendszerint behódolással és alázattal reagáltak, amikor egy-egy Sith Nagyúrral kerültek szembe.

A törvények szerint Scourge-nek jogában állt volna börtönbe vetetni vagy akár kivégeztetni őket már ezért a jelentéktelen sértésért is. Kihívó viselkedésükből ítélve mit sem tudtak erről a tényről.

Mialatt a tömeg engedelmesen szétvált, a zsoldosok továbbra is ott álltak, ahol eddig, és dacosan meredtek a feléjük tartó Nagyúrra. A tisztelet hiánya láttán Scourge indulatba jött. Sechel alighanem megérezte, hogy baj lesz, mert gyorsan előresietett, hogy beszéljen a párral.

Scourge nem lassított, de nem is szaporázta meg a lépteit, hogy utolérje a riadtan szaladó szolgát. Ebből a távolságból a szél zúgása és az eső miatt nem hallhatta a szavaikat. De Sechel kétségbeesetten beszélt és mutogatott, az emberek pedig fagyos megvetéssel figyelték őt. A nő végül bólintott, és a páros félrehúzódt a lépcsőtől. Sechel elégedetten fordult meg, hogy bevárja a vendéget.

– Ezer bocsánat, Nagyuram! – mentegetőzött, mialatt nekivágtak a lépcsősornak. – A leigázottak közül sokan nem ismerik még a szokásainkat.

– Talán nekem kéne emlékeztetnem őket arra, hogy hol a helyük! – morogta Scourge.

– Ahogy óhajtod, Nagyuram – felelte Sechel –, ugyanakkor kénytelen vagyok emlékeztetni arra, hogy Darth Nyriss vár téged.

Scourge úgy döntött, hogy eltekint a megtorlástól. Pillanatokkal később megérkeztek a várakozó siklóhoz. Sechel a kormány mögé ült, Scourge pedig a fényűző hátsó ülést foglalta el. Elégedetten állapította meg, hogy ennek a járműnek legalább van teje – a légítaxik többsége nyitott volt, az utasokat semmi sem védte az időjárás viszontagságaitól. Sechel aktiválta a hajtóműveket, tíz méterrel a pálya fölé emelte a gépet, és folyamatosan gyorsítva hajtott a város felé.

Az utazás alatt nem beszéltek egymással. A város szívében álló citadella felé tartottak, de Scourge tudta, hogy ezen a napon nem ez az úti céljuk. Mint a Sötét Tanács valamennyi tagja, Darth Nyriss is beléphetett az uralkodó fellegvárába. Ám Scourge biztosra vette, hogy a közelmúltban történt merényleteket követően az Úrnő a város határában álló, saját erődjének falain belül tartózkodik, a legmegbízhatóbb testőreinek és szolgálóinak védelmező gyűrűjében.

Ezt a viselkedést Scourge a legkevésbé sem tartotta a gyávaság jelének, éppen ellenkezőleg. Arról tanúskodott, hogy Nyriss logikusan és gyakorlatiasan gondolkodik. Mint minden magas rangú Sith, a pályafutása során számtalan ellenséget szerzett magának. Ostobaság lett volna a részéről, ha további veszélyeknek teszi ki magát mindaddig, amíg nem derül ki, hogy ki áll az orgyilkos merényletek hátterében.

Ugyanakkor az Úrnő gyakorlatiasságát össze kellett vetni azal a ténnyel, hogy a rangja elsősorban az erején alapult. Nem tűnhetett gyengének vagy tehetetlennek – határozott lépéseket kellett tennie, hogy kinyomozza, ki akarja a halálát –, mert azt mások is megérezték volna. A Sötét Tanácson belüli és az azon kívüli riválisai nyomban kihasználták volna a helyzetét, és a saját előnyükre fordították volna a sebezhetőségét. Nem Darth Nyriss lett volna az első a Császár belső köreiből, akit az ellenlábasai megöletnek...

Scourge tudta, hogy az Úrnő éppen ezért hívatta őt ide. Hogy vele kerestesse meg, és semmisíttesse meg azokat, akik megrendelték, kitervelték és végrehajtották a merényleteket.

Tekintetbe véve a küldetése fontosságát, Scourge fel nem foghatta, hogy Nyriiss miért nem küldött elé díszőrséget az úrkikötőbe. Az lett volna a logikus, ha mindenki tudomást szerez a megérkezéséről. Ő maga szolgált eleven bizonyítékul arra, hogy az Úrnő nekilátott a probléma megoldásának. A pusztja jelenléte figyelmeztette volna mindazokat, akiket a merényletek netán felbátorítottak. De szinte titokban tartani a megérkezését... ennek nem volt semmi értelme. Legalábbis, Scourge nem látott rá semmiféle okot.

Hamarosan elhaladtak a Császár fellegvára mellett, és folytatták útjukat a város nyugati pereme felé. Néhány perc elteltével Scourge érezte, hogy a jármű lassul és ereszkedik a végső megközelítéshez.

– Megérkeztünk, Nagyuram! – jelentette Sechel, amikor a sikló talpai megérintették a leszállópályát.

Tágas udvarban landoltak, amelyet északról és délről magas kőfalak határoltak. A keleti oldal nyitott volt az utca felé, a nyugatit Darth Nyriiss erődjének homlokzata zárta le. Az építmény számos vonásában a Császár palotájára emlékeztetett, bár természetesen jóval kisebb volt annál. Az építészeti hasonlóságok nem csupán az uralkodó iránti tiszteletadásról szóltak. Akár az ő fellegvára, úgy ez az épület is egyszerre szolgált Nyriissnek lakóhelyként és erődként, ahol baj esetén meghúzhatta magát. Úgy tervezték és építették, hogy egyszerre legyen díszes, lenyűgöző és könnyen védhető.

Magát az udvart féltucatnyi szobor díszítette. A talapzatuk szélessége elérte a három métert, a magasságuk az ötöt is meghaladta. A két legnagyobb a Sithek hagyományos köpenyét viselő, humanoid teremtményeket örökítette meg, egy férfit és egy nőt. A karjukat kissé maguk elé emelve, a tenyerüket felfelé fordítva álltak. A férfi arcát csuklya rejtette – szerte az egész Birodalomban így szokták ábrázolni a Császárt. A nő hátravetve viselte csuklyáját, hogy felfedje harcias vonásait. Scourge tudta, hogy ha a

szobrász pontosan dolgozott, akkor ő ezt az arcot fogja látni, amikor első ízben megpillantja Darth Nyrisst.

A többi szobor absztrakt alkotás volt, de mindegyik magába foglalta Nyriss címerét, a tágas körbe zárt, négyágú csillagot. A talajt finom, fehér kavics borította. Körös-körül díszítő alakzatokat lehetett látni rajta, amelyeket egy más világokon nem létező, ritka zuzmóból alakítottak ki. Ez a növény különös módon élt és virult a Dromund Kaas örökös sötétjében, és halvány, lila fényt bocsátott ki, amely kísérteties derengésbe vonta az egész udvart. A kis méretű leszállópályától kiindulva keskeny, kővezetett járda vezetett egészen az erőd főbejáratáig.

Sechel kiugrott a járműből, gyorsan megkerülte, és kinyitotta az ajtót az előkelő utasnak. Scourge kilépett a siklóból a jéghideg esőbe, amely ugyanolyan sűrűn zuhogott itt, mint a város másik oldalán.

– Erre parancsolj, Nagyuram! – hadarta Sechel, és elindult az épület felé.

Scourge a szolga nyomába szegődött, és mialatt átvágott az udvaron, mindvégig arra számított, hogy közeledtére a bejárat kinyílik. Aztán meglepetten tapasztalta, hogy a kétszárnyú kapu zárva maradt. Sechel nem hökkent meg, az ajtó mellé épített hokészülékhez lépett, és megnyomta a hívógombot.

A tenyérszerű lemez felett kéken villódzó fényalak jelent meg, egy körülbelül negyvenéves férfi háromdimenziós képmása. Az illető egyszerű, de elegáns egyenruhát viselt, melynek láttán Scourge megsejtette, hogy a férfi Nyriss személyi testőrségének parancsnoka.

– A vendégünk megérkezett, Murtog! – jelentette Sechel a Nagyúr felé biccentve.

– Ellenőrizted a személyazonosságát? – érdeklődött a Murtognak nevezett tiszt.

– Te... te meg miről beszélsz? – hebegte ijedten Sechel.

– Honnan tudhatnánk, hogy ő az igazi Scourge Nagyúr? – kérdezett vissza Murtog. – Honnan tudhatnánk, hogy nem egy újabb orgyilkos?

A kérdés szemmel láthatóan teljesen megdöbbenett a szolgát.

– Én nem... úgy értem... úgy tűnik... szóval...
– Nem engedem be, amíg nem kapok bizonyítékot – jelentette ki Murtog.

Sechel a válla felett visszanézett a Nagyúrra, az arcáról lerítt, hogy megalázva érzi magát, és hogy retteg. Aztán közelebb hajolt a holokészülékhez, és fojtott hangon folytatta:

– Ez teljesen felesleges. Túlléped a hatáskörödet!

– Én vagyok a biztonsági főnök – emlékeztette őt Murtog. – Éppen ezért bőven belül van a hatáskörömön. Adj öt percet, amíg ellenőrzöm, hogy minden rendben van-e.

Scourge lépett egyet előre, vállon ragadta, és oldalra lökte Sechelt, majd haragosan ráförmedt a fényalakra:

– Hogy merészelsz megsérteni azzal, hogy idekint várakoztatsz az esőben, mint valami koldust? Vendég vagyok! Maga Darth Nyriss hívott ide!

Murtog kurta gúnykacajt hallatott.

– Ez a kijelentés talán nem pontosan fedi a valóságot – válaszolta vigyorogva, azzal megszakította az adást.

Scourge megfordult, és meglátta Sechelt, aki tőle nem messze, reszketve lapult a falhoz.

– Sajnálom, Nagyuram! – mondta rekedtes hangon. – Murtog eléggé paranoiás lett, amióta...

– Hogy értette azt, hogy nem fedi a valóságot? – vágott közbe Scourge. – Darth Nyriss hívott ide, vagy nem?

– Igen. Hát persze, hogy ő... bizonyos értelemben...

Scourge a férfi felé nyújtotta a kezét, és megidézte magában az Erőt. A szolga mindkét kezével a torkához kapott, és fuldokolni kezdett, közben a levegőbe emelkedett, mintha egy láthatatlan kéz ragadta volna meg.

– Most pedig elmondod, hogy mi folyik itt – mondta Scourge tökéletesen érzelemmentes hangon. – Mindent elmondasz, vagy meghalsz. Megértetted?

Sechel megpróbált beszélni, de csak krákogni és hörögni tudott, így aztán kétségbeesetten bólogatott. Scourge beérte ennyivel, és elengedte. Sechel hirtelen egy teljes méternyit zuhant,

majd elterült a kövezeten, és fájdalmában hangosan nyögdécselve feltérdelt.

– Nem Darth Nyriiss ötlete volt, hogy idehívjon téged – magyarázta a fuldoklástól reszelős hangon. – A második orgyilkos merényletet követően a Császár felvetette, hogy talán az Úrnő háznépéből is érintett valaki. Azt javasolta neki, hogy vonjon be egy kívülállót.

Hirtelen minden értelmet nyert. Az uralkodó akarata előtt mindenki meghajolt. A „javaslatát” gyakorlatilag parancsnak kellett venni. Scourge most már tudta, hogy Nyriiss azért hívta őt ide, mert nem volt más választása. Mindeddig azt hitte, hogy díszvendégként fogják kezelni, de valójában nem számíthatott másra, mint hogy betolakodónak tekintik. A pusztá jelenléte sértette az Úrnő hűséges híveit, és mindenkit arra emlékeztetett, hogy a Császár nézete szerint Nyriiss nem képes egyedül elbánni az orgyilkosokkal. Ezek után nem csodálkozott azon, hogy olyan szegényes fogadtatásban részesült, sem pedig azon, hogy Nyriiss testőrségének parancsnoka annyira ellenségesen bánt vele.

Scourge rájött, hogy rendkívül kényes helyzetbe került. Joggal számíthatott arra, hogy a merényletsorozat kitervelői után folytatott nyomozása alatt mindenhol ellenállásba és gyanakvásba fog ütközni. Minden hibát, még azokat is, amelyeket nem követ el, őrá fognak kenni. Egyetlen rossz lépés véget vethet a pályafutásának vagy akár az életének is.

Még akkor is ezeket az új felismeréseit emésztette, amikor meghallotta, hogy egy sikló közeledik felé a vihartól dúlt égbolton. A teljesen hétköznapi hang ártalmatlannak tűnt, de az érzékei valamiért riadófokozatba kapcsoltak. A szíve hevesen vert, a légzése felgyorsult. A vérébe tóduló adrenalintól az állnyúlványai rángatóztak, az izmai megfeszültek.

Kezébe vette a fénykardját, és felnézett az égre. A lába előtt görnyedező Sechel felkiáltott, és eltakarta fejét a kezével, mert azt hitte, a Nagyúr neki szánja az energiapengét. Scourge azonban nem törődött a hitvány alakkal.

A vihar miatti sötétségben éppen csak meglátta a sikló körvonalait, de azt meg tudta állapítani, hogy egyenesen felé tart. Az

Erőn keresztül megszondázta a járművet és az utasait. Nyomban feltámadt benne a harag, mert a gyanúja beigazolódott: akárhik ülték abban a gépben, azért jöttek, hogy végezzenek vele.

Ez az egész, attól a pillanattól kezdve, hogy Scourge felfigyelt a siklóra, addig a pillanatig, amíg meggyőződött az idegenek ellenséges szándékairól, kevesebb mint két másodpercet vett igénybe. De ennyi idő is elég volt a támadóknak ahhoz, hogy megközelítsék, és lecsapjanak rá.

Sugárnyalábok száguldottak felé, mire ő gyorsan félreszökött. A kavicsra érkezve gurult egyet, majd azonnal felpattant, éppen idejében ahhoz, hogy kitérjen a második sorozat elől. Az Erőtől kölcsönzött, szemkápráztató gyorsasággal átrohant az udvaron, közben minden lépésénél lövedékek csapódtak a talajba, alig egymásfél méterrel a háta mögött. Egy utolsó, elnyújtott ugrással bevetődött a Császár szobra mögé, és gondolatban felmérte a helyzetet.

A sikló minden jel szerint automata célzórendszerrel felszerelt, sorozatlövő sugárvetőt hordozott, máskülönben a lövések nem követhették volna ilyen pontosan. Márpedig egy effajta fegyver elől még egy Sith Nagyúr sem térhetett ki az örökkévalóságig. Meg kellett bénítania a járművet.

A sikló elkanyarodott tőle, majd jobb fordulót kezdett a következő rácsapáshoz. Mielőtt azonban befejezte volna, Scourge kilépett a szobor mögül, és felhajította a fénykardját. A vörös penge forogva száguldott a sötét égbolt felé, kezdetben tágas, de egyre szűkülő ív mentén. Lenyírta a sikló farát, aztán a röppályáján végigrepülve visszatért Scourge felnyújtott kezébe.

A légi jármű hajtóművének bűgása fejhangú visítássá változott. A tatjából sűrű, fekete füst tört elő, amelyet éppen csak látni lehetett a sötét égbolttal a háttérben. A sikló dülöngélt és bukdácsolt, gyors ütemben veszített magasságából, de az utasai ismét tüzet nyitottak.

Scourge visszaugrott a Császár szobra mögé, és szilárdan nekivetette hátát a talapzatnak, közben újabb töltetek záporoztak rá. A következő másodpercben a sikló elhúzott felette, immáron

olyan alacsonyan, hogy gyakorlatilag lefejezte a műalkotást, amely mellett fedezéket keresett.

A súlyos kődarab egyenesen felé zuhant, így félre kellett ugrania előle, máskülönben agyonütötte volna. Ezzel egy időben meglátta, hogy a sikló a talajba vágódik. A vészhelyzeti lebegtetőrendszer elnyelte az ütés erejét, és megmentette a járművet attól, hogy darabokra zúzódjon, de a sérült hátsó hajtómű darabjai így is szerteszét repültek.

Scourge fénykardját a feje fölé lendítve rohant a lezuhant jármű felé. A roncsból két utas kászálódott ki. A kényszerleszállás alaposan megrázta őket, de sértetlenek maradtak. A Nagyúr éppen csak egy kicsit lepődött meg, amikor felismerte a vörös ruhás zsoldosokat, akikkel az úrkikötő mellett találkozott.

A férfi a sikló másik oldalán hajlongott, és azért küzdött, hogy kiszabadítsa rohamkarabélyát a roncsból. A nő a Nagyúr felőli oldalon állt, és máris a kezében tartotta mindkét sugárvetőjét. Scourge alig tíz méterre járt tőle, amikor tüzet nyitott.

A Nagyúr nem vesztegette az idejét arra, hogy hárítsa a lövéseket. Inkább a levegőbe szökkent, és a lendületétől magasra hajtva átszaltózott a nő, illetve a sérült sikló felett. A hirtelen manőverrel összezavarta a nőt, aki ugyan leadott néhány elkapkodott lövést, de egyszer sem talált célba.

Scourge a levegőben repülve 180 fokkal elcsavarta a testét, és a sikló másik oldalán érkezett vissza a talajra, közvetlenül a férfi mellett, akinek időközben sikerült a vállához emelni a rohamkarabélyt. Mielőtt azonban lőhetett volna, a Nagyúr egyetlen, rézsútos csapással kettévágta a felsőtestét.

Mialatt a zsoldos összeroskadt, Scourge máris a másik támadóra fordította a figyelmét. A nő időközben szembefordult vele, és mialatt a társa elterült a kavicsoson, leadott egy újabb sorozatot, így Scourge kénytelen volt lebukni a roncs mögé.

Ezúttal eltalálta néhány lövedék. A páncélja ugyan elnyelte a töltetek java részét, de kínzó fájdalmat érzett a jobb vállában, ahol az egyik sugár energiájának egy része utat talált magának a páncélja illesztései között, és megégette a bőrét.

A fájdalomra összpontosítva haraggá formálta ezt az energiát, hogy felszítsa magában az Erőt egy kegyetlen ellentámadáshoz. Ezzel párhuzamosan, az ösztönei parancsára merített az ellensége félelméből, amivel még jobban feltüzeltelte a haragját, és tovább erősítette a már gyülekező energiákat.

A dühét és gyűlöletét a megfelelő csatornába terelve koncentrált energiahullámot indított el, amely pontosan a mellkasánál találta el a nőt. Az ütés a levegőbe emelte, és átrepítette az udvaron. Az utazása hirtelen ért véget, amikor is nekicsapódott az egyik absztrakt szobor talapzatának. A hirtelen rántás miatt mindkét sugárvetője kiszakadt a markából, így átmenetileg védtelenné vált.

Scourge bal tenyerét a burkolatra csapva átlendült a sikló felett, és rohant, hogy odaérjen elterült ellenfeléhez, mielőtt az összeszedhetné magát. Ám a zsoldos gyors volt: szempillantás alatt talpra ugrott, és előrántott egy rövid elektrobotot, amelynek felső végén vészjósló, kék szikrák pattogtak. A fegyver erős elektromos töltetet tartalmazott, amely bárkit eszméletlenre sújtott, akit a végéből kimeredő elektródák akár csak megérintettek.

A Nagyúr megtorpant. A zsoldos támadóállásba ugrott, majd a küzdő felek óvatos léptekkel keringeni kezdtek egymás körül.

Scourge természetesen azonnal véget vethetett volna a párbajnak. Egy elektrobotot lengető, közönséges embernek nem volt esélye egy fénykarddal felfegyverkezett Sith Nagyúr ellen. Ám azzal, hogy megöli a nőt, nem kaphatta meg azt, amit valójában akart.

– Mondd el, ki bérelt fel, és életben hagylak! – förmedt rá fennhangon.

– Ennyire ostobának látszom? – kérdezte a nő, azzal úgy tett, mintha felső csapást indítana, de közben előrelépett, és gyors döfést indított, ami elől Scourge könnyedén kitért.

– Szemmel láthatóan jó harcos vagy – felelte. – Alighanem hasznodat vehetném. Mondd el, ki bérelt fel, én pedig megengedem, hogy nekem dolgozz. Vagy ezt választod, vagy vége az életednek.

A nő elbizonytalanodott, és egy pillanatig úgy tűnt, leereszti a fegyverét. Ám ekkor váratlanul sugárnyalábok vijjogása hasított a környékre boruló csendességbe. A töltetek a nő hátába csapódtak, aki erre tett néhány botladozó lépést. Az arca teljes zavardottságról és értetlenségről árulkodott, mialatt lassan térdre roskadt. A szája meg-megrebbent, de egyetlen hangot sem adott ki. Aztán előrebukott, és immáron holtan elterült a kavicson.

Scourge megfordult, és hat-hét órát pillantott meg a palota főbejáratában. A sor közepén egy parancsnoki egyenruhát viselő férfi állt. Az alacsony, széles vállú, hordóhasú alak egészen rövidre vágatta szőke haját. Az állát gondosan ápolt körszakáll keretezte, amely világos színével jócskán elütött sötétbarna bőrétől. Scourge felismerte az illetőt az imént látott holoképről: Murtog állt a katonák között, Darth Nyriss biztonsági parancsnoka.

Mielőtt megszólalhatott volna, Sechel felkiáltott:

– Végre ideértetek!

A fickó még ekkor is a fal tövénél kuporgott, pontosan ott, ahol Scourge hagyta a támadást megelőző, rövid kihallgatás után.

– Kelj fel! – mordult fel Murtog, és a lakáj engedelmeskedett.

– Rakjatok rendet idekint! – vetette oda Murtog az őröknek, akik ész nélkül szaladtak, hogy végrehajtsák a parancsot.

A parancsnok elégedetten a vállára akasztotta fegyverét, és kurtán biccentve odaszólt Scourge-nek:

– Darth Nyriss látni kíván!